

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Janem Žižlavským, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno – Líšeň**, se sídlem Jírova 2, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2013, č. j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, č. j. 62 A 46/2014 - 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým krajský soud odmítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň (dále též „správní orgán“) ze dne 12. 6. 2013, č. j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, jímž žalovaný nařídil žalobci podle § 134 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce na stavbě: rozestavěná stavba na pozemcích p. č. 2356/1 a 2356/2 k. ú. Líšeň, při ulici Neklež.

V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správními orgány a soudu nezbylo než žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 5 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti, a to do jisté míry obdobně jako v žalobě, k meritu věci uvedl, že odvolání nepodal pro pochybení svého zástupce (advokáta), jemuž bylo dané rozhodnutí zasláno správním orgánem, ale on je již žalobci nepředal. O vydání předmětného rozhodnutí se stěžovatel dozvěděl až v době, kdy bylo již pravomocné, a odvolání tedy již nebylo možno podat.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2014 žalovaný uvedl, že žalobce byl v řízení před ním zastoupen advokátem na základě udělené plné moci. Zástupce byl mj. zplnomocněn, aby žalobce zastupoval ve všech právních věcech, aby vykonával veškeré úkony, aby přijímal doručované písemnosti, apod. Zástupci žalobce potom žalovaný také, v souladu s příslušnou zákonnou úpravou, zaslal předmětné rozhodnutí do datové schránky. Rozhodnutí bylo takto doručeno dne 17. 6. 2013 a právní moci nabylo dne 3. 7. 2013.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, „[j]e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle ust. § 5 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.*

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) citovaného zákona *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Podle ust. § 68 písm. a) citovaného zákona *je žaloba nepřípustná také tehdy, nevyčerpá-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*

Nejvyšší správní soud v těchto souvislostech zdůrazňuje, že ve správním soudnictví je podle § 2 s. ř. s. poskytována ochrana veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek tímto zákonem stanovených. Soudní řád správní tak důsledně upravuje tradiční žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje až poté, kdy byly bezvýsledně vyčerpány řádné opravné prostředky, připuštěné zvláštním zákonem. Správní soudnictví je tedy založeno na zásadě subsidiarity soudního přezkumu

pokračování

a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve svojí procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (k této otázce Nejvyšší správní soud v dalším, shodně jako soud krajský, pro stručnost odkazuje např. na svůj názor obsažený v rozsudku ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, či na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1861/07).

Shora poznamenaná zásada subsidiarity se projevuje v citovaném ust. § 5 s. ř. s. a také v § 68 písm. a) s. ř. s., které vyžadují, aby navrhovatel před podáním návrhu ve správním soudnictví vyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Umožňuje-li tedy zvláštní zákon napadnout rozhodnutí správního orgánu odvoláním, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci (viz ust. § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 192 stavebního zákona), musí být tento opravný prostředek podán a o odvolání musí být rozhodnuto dříve, než se účastník obrátí na správní soud. Ostatně i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003 - 77, *„žaloba ve správním soudnictví je přípustná pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Žalobu, která jim předchází, správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“*

Dovolává-li se stěžovatel toho, že k podání odvolání nedošlo pochybením jeho zástupce, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že za situace, kdy stěžovatel udělil tomuto zástupci plnou moc k zastupování, přičemž zástupce zmocnil k tomu, aby jej (stěžovatele) zastupoval ve všech právních věcech, aby vykonával veškeré úkony, aby přijímal doručované písemnosti, apod., je příp. pochybení zástupce v příslušných úkonech (k nimž byl zmocněn), ve svých důsledcích přičitatelné k tíži zastoupeného (zmocnitele).

Zdejší soud proto v návaznosti na shora předestřené dospěl k závěru, že krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele pro nevyčerpání řádných opravných prostředků jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití § 68 písm. a) s. ř. s., odmítl.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že stěžovatel měl podat odvolání poté, co se předmětném rozhodnutí správního orgánu dozvěděl, a právě v něm mohl a měl namítat, že mu dané rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Nicméně on odvolání nepodal a nevyčerpal tak před podáním žaloby řádné opravné prostředky, s nimiž počítá správní řád.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu, a také nad rámec běžné úřední činnosti, žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu